

ο ΝΟΥΜΑΣ
 ΕΦΗΜΕΡΙΣ
 ΠΟΛΙΤΙΚΗ - ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΗ - ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΗ
 ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ 4
 Ἀθήναι 2 Μαρτίου 1903.

**ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ
 ΚΑΙ ΠΡΑΓΜΑΤΑ**

ΕΙΧΕ ΔΙΚΑΙΟΝ

Ὁ Βασιλεὺς νὰ παραπονεθῆ διότι δὲν εὐρέθηκε ἕνας μεταξὺ τῶν Ὑπουργῶν νάπιν-
 τίσῃ στοὺς ὑβριστὰς τῆς Βασιλείας, νὰ τοὺς ἀποστομώσῃ, νὰ τοὺς ζάλῃ στὴ θέσι τους ;

— Βεβαίωτατα! Σὺμβούλοι τοῦ Στέμματος καλοῦνται οἱ Ὑπουργοί, συνεπῶς...
 — Ἐχει, φίλε μου! Περὶ συμβούλων τῆς Σανίδας πρόκειται αὐτὴν τὴν φωνὴν καὶ ἡ Βασιλεία δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχῃ καμμίαν ἀπαίτησιν ἀπ' αὐτοὺς!

Οἱ λόγοι τοῦ κ. Ἱερεμίου μὲ κατέπληξαν.
 — Συμβούλους τῆς Σανίδας ἀποκαλέσατε;...

— Μάλιστα! μοῦ ἀπάντησεν ὁ σεβαστὸς πρεσβύτες. Τὸν κ. Δηλιγιάννην τὴν φορὰν αὐτὴν, δὲν τὸν ἔφερον ὁ λαὸς στὴν Ἐξουσίαν. Τὸν ἔφεραν πεντακόσια, χίλια παλαιοσάνιδα. Καὶ ὁ Βασιλεὺς τότε, ἐνθυμῆσαι, δὲν τοῦ εἶπε :

— «Κύριε Δηλιγιάννη, μὲ τοὺς ζουρνάδες ἄλλοτε σὰς ἐδέχθην, ὡς πρωθυπουργόν, μὲ τὶς σανίδες σήμερι, δὲν σὰς δέχομαι!»

— Καὶ ἀφοῦ ὁ Βασιλεὺς τότε δὲν τοῦ ὠμίλησεν ἔτσι, δὲν ἔχει δίκαιον νάπαιτῆ παρ' αὐτοῦ νὰ τὸν ὑπερασπισθῆ σήμερι, ὅταν οἱ σανίδες διὰ τῆς ἐξελέξεως μετεβλήθησαν εἰς ὄντα λαλοῦντα καὶ ἰβρίζοντα!...

— Δὲν σὰς ἐννοῶ!...
 — Τόσον τὸ καλλίτερον γιὰ σένα καὶ γιὰ ἐκείνους ποῦ δὲν θέλουν νὰ ἐννοήσουν τὴν ἀπλουσιάνην αὐτὴν λογικὴν. Σὲ παρακαλῶ, μ' ἀπαντᾷς εἰς αὐτὰ ποῦ θὰ σ' ἐρωτήσω ;

— Στὰς διαταγὰς σας!...
 — Ἄν δὲν ἐλαμβάνετο ὑπ' ὄψιν ἡ φωνὴ τῶν Σανίδων στοὺς Ἀθηναίους δρόμους, θὰ ἰβρίζετο σήμερι τόσον ἀσυστόλως ἡ Βασιλεία μέσα στὴν Βουλὴν;...

— Φρονῶ...
 — Τίποτε, φίλε μου! Νὰ μὴ φρονῆς, τίποτε! Νὰ πεισθῆς μόνον ὅτι τὴν Βασιλείαν δὲν τὴν ὑβρίζουν οἱ κ.κ. Ὑπουργοὶ μὲ τὴν σιωπὴν των καὶ οἱ κ. κ. Εὐθαρσεῖς μὲ τοὺς λόγους τους!...

— Ἀλλὰ τότε ;
 — Τὴν Βασιλείαν τὴν ὑβρίζουν ἐκεῖνοι ποῦ ἐπέτρεψαν στὶς σανίδες νὰ ἔχουν φωνὴν!...

ἌΛΛΟΤΕ

στοὺς καλοὺς καιροὺς τῆς ρομαντικῆς ποιήσεως, οἱ ποιηταὶ μας δὲν περιορίζοντο νὰ κολαφίζον τὸ στερέωμα μόνον στοὺς στίχους των, ἀλλὰ μετεχειρίζοντο πομπώδεις ράσεις καὶ ἐξωφρενικὰς μεταφορὰς καὶ τὴν κοινὴν ὀμίλιαν τους.

Ἐνα χαριτωμένο ἀνέκδοτο ὑπερρομαντικῆς φρασσεολογίας διηγεῖται ὁ ποιητὴς Παλαμᾶς.

Πρὸ εἰκοσιπενταετίας, αὐτὸς, ὁ Σουρῆς καὶ δύο τρεῖς ἄλλοι ἀπὸ τοὺς ἐκκολαπτομένους λογίους καὶ ποιητὰς τῆς ἐποχῆς, ἀνέλαβαν νὰ διοργανώσουν μίαν εὐεργετικὴν ἐφορτὴν ὑπὲρ ἑνὸς συναδέλφου των πρεσβυτέρου καὶ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ κατὰ τὴν φιλολογικὴν δρᾶσιν.

Ὁ γηραιὸς μουσοπόλος ὑπεδειξεν ὅτι οἱ διοργανωταὶ τῆς ἐφορτῆς ἔπρεπε νὰ παρουσιασθῶν καὶ στὸν Βασιλέα. Ἐκεῖνοι, δειλοὶ τότε νέοι, τῆλχαν κυριολεκτικῶς πρὸ τῆς τοιαύτης προτάσεως. Ὁ ποιητὴς ἐπέμεινε. Οἱ νέοι ἀνθίσταντο. Ἐπὶ τέλους γιὰ νὰ τὸν ξεφορτωθῶν, τοῦ λέγουν, πῶς γιὰ νὰ παρουσιασθῶν χρειάζονται βελάδες καὶ βελάδες δὲν ἔχουν.

— Βελάδες! ἀναφωνεῖ τραγικώτατα ὁ ποιητὴς. Ἀλλὰ σεῖς εἴστε οἱ βελάδες τῆς κοινωνίας!...

Οἱ διοργανωταὶ δὲν συνεκινήθησαν καθόλου ἀπὸ τὴν κολακαστικωτάτην αὐτὴν ἐκφρασιν τοῦ γηραιοῦ.

συναδέλφου των, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ κἀνῃ τὴν δουλίτσα του δὲν ἐδίστασε καθόλου νὰ μεταβάλῃ πέντε ἀνθρώπους εἰς ἰσάριθμα φράκα!

ΥΠΕΧΩΡΗΣΕΝ

Ὁ κ. Δηλιγιάννης ἠρωικώτατα δὲν στρατιωτικὸν ζήτημα καὶ τὸν χειροκροτοῦμεν γι' αὐτό.

Ἐπὶ τῆς ἕκτατος ποῦ ἀξίζουν περισσότερον ἀπὸ μίαν νίκην καὶ ἡ ὑποχώρησις τῆς Κυβερνήσεως ἄλλαν σημασίαν ἀπὸ αὐτὴν δὲν ἠμπορεῖ καὶ δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ.

Ἐπειδὴ ὁ κ. Δηλιγιάννης ὅτι τὰ νομοσχέδια τοῦ κ. Δυμπρίτη δὲν θὰ δώσουν τὸν στρατόν; Ἐναγκασθῆ, ἐδιάσθη νὰ πεισθῆ γι' αὐτό; Σημασίαν κομμίαν τὸ πρᾶγμα δὲν ἔχει. Ἀρκεῖ ποῦ ὑπεχώρησε. Τάλλα ἠμποροῦν νὰ ἐνδιαφέρουν μόνον τοὺς κ.κ. Εὐθαρσεῖς, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ νομοσχέδια αὐτὰ εὐθάρσως ἀφοροῦν νὰ μᾶς ἀποκαλύψουν τὰ καταπλημμεροῦντα τὰ ἑσχῆν τους πατριωτικὰ καὶ ἀντιδυναστικὰ οἰσθήματα.

Μόνον κατόπιν τῆς ὑποχωρήσεως αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν δὲν διστάζομεν ν' ἀνακηρύξωμεν ὡς πατριωτικωτάτην, ὁ κ. Δηλιγιάννης ἔχει δικαίωμα νὰ ἐρωτᾷ τὴν Βουλὴν :

— Νομίζετε ὅτι ἡ κυβερνήσις δὲν πονεῖ τὸν τόπον ;

Τὰ δυσχεροτήριά μας καὶ πάλιν τὰ εὐλακρινέστατα.

Ὅσον καὶ ἂν ἐσύμφερον ἡ ὑπουργικὴ κρίσις εἰς τὸ κόμμα δὲν ἐσύμφερε καθόλου εἰς τὸ ἔθνος. Καὶ ὁ κ. Δηλιγιάννης ἐθυσιάσεν ὑπὲρ τοῦ συμφέροντος τοῦ ἔθνους τὰ συμφέροντα τοῦ κόμματος.

Αὐτὴ εἶναι ἡ ξηρὰ ἀλήθεια. Καὶ αὐτὴ ἡ μόνη σημασία τῆς ὑποχωρήσεως.

ΤΑ ΑΤΜΗΛΑΤΑ

κάρρα τῆς Ἑλληνοεβραϊκῆς ἐταιρίας τῶν προμηθευτῶν ἀρχισαν, ἐκτὸς τῶν κλασικῶν ἐκτροχιάσεων, νὰ μᾶς ἀπειλοῦν καὶ μ' ἐκρήξεις.

Ἢ πρώτη ἔγεινε προχθὲς παρὰ τὴν Καλλιθέαν εἰς ἀφορμῆς τοῦ λέσθητος τῆς ἀτμομηχανῆς, ὁ ὁποῖος πρὸ πολλοῦ εἶχε καταστῆ ἀχρηστος, καὶ ὅμως ἐχρησιμοποιεῖτο.

Ἄν δὲ αἱ Ἀρχαὶ δὲν φροντίσουν νὰ ἐξαφανίσουν τὰ τρύπια καζάνια καὶ τὰ ξεχαρβαλωμένα κάρρα τῆς συμμορίας αὐτῆς, τὴν ὁποῖαν ἔχει θέσει ὑπὸ τὴν φιλάνθρωπον ἀγίδα τοῦ Ὁθωνικοῦ εὐεργέτης Ἀθηνῶν καὶ Περιχώρων κ. Πεσματζόγλου, καθόλου ἀπίθανον νὰ ἔχωμεν καὶ μᾶς ἐδῶ οἱ Ἀθηναῖοι τὴν ἀτμήλατον Μαρτινίκα μας ἢ ὁποῖα

ΕΠΙΣΤΑΣΙΑΣ ΤΟΥ ἸΣΤΟΤΙΑ,

θῆνών εἶχε κἀποιον οὐτίαν!

ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ

Ο ΑΡΡΑΒΩΝ ΤΗΣ ΘΑΛΑΣΣΗΣ

Ἦ! ἐκεῖνη ἡ Μεσόγειος!... πῶς τὴν ἠγάπων τώρα!... Τούλιχιστον ἐν πνιγῇ κανεὶς ἐκεῖ, ἡ θάλασσα θὰ ρίψῃ τὸ σῶμά του εἰς τὴν ἑσχῆν νὰ τὸ θάψουν ἄνθρωποι εἰς ἡγιασμένον χώμα, δὲν θὰ γαθῆ εἰς τὸ ἄπειρον τοῦ ὠκεανοῦ, ὅπου ἐφ' ὅσον τὸ βλέμμα σβέννεται δὲν βασιλεύει ἡ ὁ σὺρκὸς καὶ τὸ ὕδωρ!...

— Αἱ κωπετὴν Ὁρέστη!... εἶπεν εὐθύμως ὁ Ἀλέκος, δὲν εὐρίσκεις ὅτι σὴν καλὰ θὰ ἤτανε νὰ ἐβλέπαμε λιγὰκι καὶ τὰ λημέρια μας;.. Ἐγὼ τί νὰ σοῦ εἰπῶ... ἐπεθύμησα ἐκεῖνη τὴν εὐλογημένην πλατείαν τοῦ Σουτᾶγματος... ἀρχίζω μάλιστ' νὰ νομίζω ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ σκόνη τῶν Ἀ-

Τὴν ἰδίαν ἐσπέραν οἱ δύο φίλοι κλίνοντες ἀπὸ τῶν αἰωροθετῶν παρετήρων, ἐνῶ μακρόθεν διεγράφοντο σκοτεινὰ εἰς τὸν ὄριζοντα τὰ ὄρη τῶν Ἀσσοῶν.

Ἀπὸ τῆς πύρας ἐφθασε διακεκομμένη ἡ φωνὴ νεαροῦ ναύτου νοσταυλοῦντος, ὅστις ἐτραγώδει ἐν μέσῳ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς νυκτός.

Παίρνει σιγὰ τ' ἀγέρι
 ἕνα φίλὸ ἀκόμα...
 στὸν κότμον αὐτὸν ποῖος ξέρει
 ἂν τὸ γλυκό σου στόμα
 θὲ νὰ ξαναφιλῆσω παιᾶ,
 γλυκειά μ' ἀγάπη, ἔχε γαῖά!..

Ὁ Ὁρέστης ἠεροστάθη προσεκτικῶς τὸ ἄτιμα καὶ ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν, ἐνῶ οἱ τελευταῖοι ἤχοι τοῦ ἐτθύνοντο ἐν μέσῳ τῶν σκιῶν.

— Ἀααχ!.. ἐπέταξε κομικῶς ὁ Ἀλέκος παρατηρῶν μετὰ ἐφρονος ὕψους τὸν φίλον του, ἀνίσταμά σας γιὰ ρουματισμοί!..

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

«Ἐἶνε τόσον ὄραϊον νὰ εἶνε τις νέος καὶ ν' ἀγαπᾷ!..»

Ρόζα μου!

Μάρτυς μου ὁ Θεὸς ὅτι ποτὲ δὲν ἠθέλησα νὰ ἐνθαρρύνω αὐτὸ τὸ πρελλὸν ὄνειρον τὸ ὁποῖον ἐπιμένεις νὰ πρέφης εἰς τὴν ψυχὴν σου. Ἢ δὲ ὁμολογῆς καὶ τὸ ὅτι ἀπ' ἐναντίας ἔκαμα ὅ,τι ἠδυνήθην νὰ σὲ ἐμποδίσω καὶ νὰ τοῦ σπρέψω ἄλλοῦ τὴν προσοχὴν!..

Ἐν τούτοις φαίνεται ὅτι κατ' εἰμαρμένον ὑπάρχει εἰς ὅλην αὐτὴν τὴν ἱστορίαν, καὶ ἀπὸ τοῦδε ἀφῆνω τὸ πρᾶγμα νὰ πρέξῃ τὸν δρόμον του, ἐπειδὴ δὲν θέλω οὔτε κατ' ἐλάχιστον νὰ παρεκταθῶ εἰς ὅ,τι ἴσως τοῦ ἐπιφυλάσσειται οὔτε νὰ γείνω ἐμπόδιον εἰς τὴν εὐτυχίαν σου.

Ἄκουσε λοιπὸν Ρόζα μου!..

Κλείτε τὸ λεύκιμα ὅπου φυλάττεις τὰ δελτάρια τοῦ φίλου σου, ἄφησε κατὰ μέρος ὄλας τὰς ἐπὶ τοῦ ζητημάτων αὐτοῦ σκέψεις σου!..

.. Ἐχω νέα... ναι... ἐγώ... ἀπ' ἐδῶ ἀπὸ τὸ Τουλών!.. ἔχω νὰ σοῦ δώσω εἰδήσεις... εἰδήσεις περὶ ἐκείνου!..

Τὸν ἐγνώρισα, Ρόζα... συνωμιλήσαμεν μαζὴ τρεῖς ὄρας, ἔμεινε μίαν ὀλόκληρον ἐσπέραν ὁ καθ' ἑαυτὸν μου!.. καὶ ἀβρίον γευματίζει μαζὴ με...

εις κάθε ταξιδάκι της να φιλοτεχνή και από μίαν θεαματικωτάτην έκρηξιν προς δόξαν τῆς νεοελληνικῆς μπουταλοσύνης.

ΕΛΠΙΖΟΜΕΝ

ὅτι θὰ βωδαίωσιν ὅτι ἐβουλόμην κατὰ τοῦ ᾠδείου χαρακτηρίσασαι τὴν κήρυξιν τοῦ κ. Τρουφιᾶ ὡς ἀκαρπὸν καὶ ἀδικαιολόγητον.

Ὅστις τοῦ προσελήθη καθήκοντος ἐν τῇ Δραματικῇ Σχολῇ ὁ κ. Βλάχος ὁ ὅποιος γνωρίζει πολὺ καλὰ τὰ Ἑλληνικά, ἐχρημάτισε δὲ καὶ διευθυντὴς τοῦ Η. Θεάτρου.

Ὅσο τώρα καὶ ἐν βουλόμην οἱ ἐξ ἐπαγγέλματος μουσικοὶ ἔδωσαν ὅτι ὁ κ. Βλάχος κατέλαβεν τὴν νέαν ἑστίαν τοῦ δι' ἐμαυτοῦ ὁδοῦ, διὰ τῆς μεθόδου... τοῦ Τρουφιᾶ, δὲν θὰ ἴσχυον νὰ μὴ τὸ ἀνομοιογήσουν ὅτι διὰ τοῦ κ. Βλάχου ἀρχίζει νὰ δικαιολογῆται ἡ ἀρξίς τοῦ κ. Τρουφιᾶ. ὅπως διὰ τοῦ κ. Τρουφιᾶ δικαιολογῆται ἀξιόλογα ὁ διορισμὸς τοῦ κ. Βλάχου.

ΕΩΣ ΤΩΡΑ

ἤξεύραμε ὅτι κρινόνται τὰ ποιήματα, τὰ δράματα, αἱ εἰκόνες, τὰ ἀγάλματα, καὶ κάθε τι ποὺ σχετίζεται μὲ τὰ γράμματα, τὰς ὁραίας τέχνας καὶ τὰς ἐπιστήμας.

Προχθὲς ὅμως ἐδικαζόμεθα κάπου καὶ μίαν περιεργωτάτην κριτικὴν περὶ τῆς περιφρόνου οἰκοδομῆς τοῦ κ. Πεσματζόγλου, τῆς ὁποίας ὡς ἐθουμείσθη κατέρρευσε πανηγυρικῶς ἕνα ταῦμα ἀξιοθέατον.

Ἡ κριτικὴ αὐτὴ εἶναι γραμμικὴ καθ' ὅλους τοὺς κλάδους τῆς τέχνης... καὶ τῆς τραπεζιτικῆς γενικωδότητος, δὲν ὑπόκειται δὲ ἀμφιβολίᾳ ὅτι θὰ ἐνθουσιάσῃ καὶ αὐτὸν τὸ ἀμείλικτον πολέμιον τῶν νέων κριτικῶν κ. Πολέμη.

ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

Κύριε Διευθυντά τοῦ «Νιμί»

Εἶνε ἀξίον ἀναμνησθῆναι αὐτό. Ὁ νέος μας μελοδραματικός θίασος ἐβγάλε προγράμματα τυπωμένα Ἑλληνικά. Αὐτὸ δὲν σας φαίνεται μίαν πρόβ-

Ἡὼς ἤθελα νὰ ἴμην τὴν πλῆξιν σου, νὰ σὲ περιζῶ ὀλίγου, νὰ ἴδω τὴν ἀνοιάν σου... νὰ σὲ κερῶ νὰ ἀνοπομονήσῃς.

— Μάλιστα... ὅλα αὐτὰ εἶνε ἀληθέστατα... καὶ ὑποθέσεις ἴσως ὅτι ἡ συνουσία μας δὲν περιεπαύθη περὶ τοῦ καλοῦ κερῶ καὶ περὶ πολιτικῆς...

Εἰς τὴν ὁρμὴν ὅμως ὅτι πραγματικὴ εἶνε συμπληρωτικώτατος ὁ ἦρωσ σου. Ἐλὲ μὲ κατέστησεν ἐκ πρώτης ὄψεως.

Ἐμμορφος ἴσως δὲν εἶναι... ἀλλ' ἔχει κἄτι τὸ ἰδιαιτέρον τὸ ὁποῖον εἶναι καὶ θέλει... μὴ ἐξηλεῦσθαι, σὲ παρακαλῶ πολὺ... ἐγὼ δὲν τὸν ἐνομιλοῦμαι... σὲ βεβαίως ὅμως ὅτι θὰ ἴμην εὐτυχὴς νὰ τὸν ἐδῶκα ἐξ ἀδελφῶν μου... κικακόριτο.

Εἶνε πολλὸ ἀνοπομονεμένος, ἔχει πολλὴ σκεψίθῃ καὶ πολλὴ βραχνιότη τὸ πνευμά του. ἔχει μορφὴν ἰδικῆς σου ἰδέας, ὁμιλεῖ τὴν ἑλληνικὴν ὅπως ἐγὼ καὶ σὺ, καὶ ἐπειτα... δὲν εἰς τὴν ἑξέτασιν ἕνα σιγῶν γλυκῶν τόνων εἰς τὴν φωνὴν τοῦ ὁποῖου σὲ εὐχαριστεῖ καὶ σὲ θέλει...

Ἄκουε λοιπὸν, ἄκουε...

Πρὸ πάντων ἀκριβῶς ἡμεῶν ἐνθὺ μὲ τὸ μικρὸν συνειδησμένον σκίφος διεπλόμενος ἀπὸ Τουλῶν εἰς τὸ Γαλαξίον διὰ τὴν ἐπικλινῆ μου, βλέπω ἐν κορυφῶν λευκῶν πολεμικῶν τὸ ὁποῖον εἰσέρχεται εἰς τὸν λιμῆνα.

Τὸ στήμα του μὲ ἤρασε καὶ τὸ ἐπρόσεξα, κατὰ τύχην δὲ παρετίθηται τὴν σφαιρίαν σου. Ἦτο ἀκριβῶς ἡ κορυφὴ ἐκείνη σφαιρὴ μὲ τὰς λευκὰς ταινίας, τὴν ὁποίαν μοῦ περιέγραψες.

δος; Καὶ ὅμως καίτοι ἦσαν Ἑλληνικά, ὅλος ὁ κόσμος ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται—ἀφοῦ ὅπως δῆποτε τὸ ἀγγλῆίφ μας κουτσοκαταλαβάνει τὰ Ἑλληνικά—καὶ ἐγέμισε τὸ θεάτρο. Ἄμ' ἐπιτέλους νὰ λείψουν τὰ Ἱταλικά καὶ Γαλλικά προγράμματα, διότι ποῦ ἄλλου ἀκούσθηκε σὲ Βασιλικὸν Θεάτρον Ἑλληνικὸν ἢ ἀναγγέλωνται περὶστάσεις μὲ Γαλλικὰ προγράμματα. Ὁ νέος θιασώτης καὶ τοὶ Γκιουρῆς ἐν τούτοις ἐδείχθη ἀρετὰ φιλέλληνας.

Παράξε ος

ΟΙ ΕΡΑΣΙΤΕΧΝΑΙ

Κύριε διευθυντά τοῦ «Νομί»,
Εἰς τὴν «Ἑστίν» ἀνέγνωσα τὴν παρελθούσαν Πέμπτην ὅτι ἡ φάλαγγ τῶν ἐρασιτεχνῶν τῆς Ἑλληνο-Γαλλικῆς Δραματικῆς Σχολῆς τοῦ ᾠδείου εἶναι πυκνοτέρα πολὺ ἀπὸ τὴν ἀριστοτέτην φάλαγγ τῶν τεκτικῶν μαθητῶν.

Ἡ εἰδήσις αὐτὴ μὲ ἐπεισεν ὅτι ὁ κ. Τρουφιᾶ προτεκλήθη ἐδῶ μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ ὑποδουλίσῃ τὸ πῦρ τῆς ἐρασιτεχνίας τὸ ὁποῖον ἦνα ἔξω ἀπὸ δεκαετίας καὶ πλέον ἀόκνως ἐργαζόμενος ὁ Ἰθαγενὴς ἀπαγγελεὺς κ. Σιγάλας.

Μοῦ ἐγεννήθη ἀκόμα καὶ μία σκέψις ἐξόχως πατριωτικῆς: Ἀφοῦ ἡ Γαλλία μᾶς ἀπέστειλεν ἐδῶ τὸν κ. Τρουφιᾶ νὰ ἰδρύσῃ Ἑλληνικὴν δραματικὴν σχολὴν, δὲν τῆς στέλλομεν καὶ ἡμεῖς εἰς ἀνταπόδωσιν τὸν κ. Σιγάλαν διὰ νὰ ἰδρύσῃ Γαλλικὴν δραματικὴν Σχολὴν εἰς Παρισίους;

Μεθ' ὑπολήψεως

κοθορός

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

— «Ἐν τῇ ἐξουσίᾳ καθ' ἣν οὔτε ἡ εὐγένεια, οὔτε τὸ ἔξιμα, οὔτε ἡ σύνεσις δύναται νὰ πορροῦσιν τι χωρὶς τὸ ναὶ καὶ τὸ ὄχι τῆς καθολικῆς βλασείας, πᾶν ὅ,τι εἶνε ἀληθὲς ἀναγκασίον παρεμειλείται καὶ ὑποχωρεῖ εἰς ἀβύσσον κούφουσιον». Ἀπὸ τὴν «Κυριολόγιον» τοῦ Σαίπτηρ τὰ θαυμάσια αὐτὰ λόγια, κ. Ἀβουλίδου. Δὲν βρίσκεται πῶς ταυρίζουν γιὰ κάθε πλειονοψηφίαν καὶ μάλιστα Κοινοβουλευτικῆς—δὲν ζητοῦμεν εὐθήμερος στίχους, κ. Α. Περ. Καλοῦς στίχους ζητοῦμεν. Ἄν τύχη τώρα οἱ καλοὶ νὰ εἶνε καὶ εὐθήμεροι, τόσον τὸ καλλίτερον!—Πολὺ σκληρὸς αὐτὸς ὁ κ. Λεωνόρος σας, κ. Ἀβουλίδου, νὰ κόψῃ σύριζα τὰ μαλλιά τῆς Φιφῆς τοῦ διότι τὴν συνέλαβεν ἐπ' ἀποφασίᾳ νὰ κικακόριζῃ τὸν ἀπηγορευμένον καρπὸν μαζῆ μὲ τὸν

φίλον τοῦ Ἱερώνυμον! Δὲν ἴσχυον νὰ βρῆ καμμίαν ἄλλην τιμωρίαν ὀλιγώτερον κομικὴν καὶ σεῖς κανένα τέλος τοῦ ὁραίου σας διηγήματος περισσότερον φιλέλληνας; — κ. Ν. Δ. Πη κ. εἰς Ἀθηναί. Συνδρομὴ σας ἐλπίθῃ. Ἰδιωχιστοῦμεν. — Ὁ κ. Ἀλέξ. Παλλῆς, κ. Παιδαγωγὸς ἔχει γράψαι ὁραϊστάτα Τραγουδιὰ γιὰ τὰ παιδιὰ, τὰ ὁποῖα ἐξέδωκε καὶ εἰς βιβλίον πρὸ δεκαπέντε περίπου ἐτῶν. Ἐν τούτοις οἱ τραγουδοὶ τῶν διαφόρων ἀναγνωστικῶν βιβλίων δὲν κατεδέχθησαν οὔτε ἕνα ἀπὸ αὐτὰ νὰ πῶσιν, ἀλλὰ παραμελίζου τὰ βιβλία τοῦ καὶ τὰ μουλὰ τῶν παιδιῶν μὲ ἴσους πλέον ἀνοπομονεμένους κατὰ τὸ πλεῖστον, στίχους ποῦ ἐγράφθησαν ἀπὸ τῆς συντάξεως τοῦ Ἑλλήν. Βασιλείου. Εἰς ἕναν εἰδικωμένην μοῦ μῆς ἀγαπᾷ. Μᾶς ἐπέστειλε τὸ τελευταῖον φύλλον τοῦ «Νομί» σφολιασμένον καθ' ὅλην τὴν γραμμὴν καὶ σας εὐχαριστοῦμεν. Εἰς πολλὰ συμφωνοῦμεν. Ἄν κ' αἱ κρίσεις σας εἶνε ὑπὲρ τὸ δέον αὐτῆρας! Γιὰ τὸ τελευταῖον ὅμως, τὸ ὁποῖον χαρακτηρίζετε ὡς «περιττὸν καὶ ἕξω ἀπὸ τὸν σκοπὸν τοῦ «Νομί», δὲν ἔχετε καθόλου δίκαιον. Εἶνε ἀναγκαῖα τάχα νὰ σας ἀποδείξωμε πόσον ἀπαραίτητα γιὰ τὴν ζωὴν μᾶς ἐφημερίδος εἶνε αὐτῆς τῆς οὐσίας τὰ δημοσιεύματα; Δι' οὐτυχῶς μὴ φορὰ τὸν γόνον δημοσιεύονται κατὰ τὰ πρόγραμμα!

Η ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

γνωστοποιεῖ,
ὅτι κατετέθη παρ' αὐτῆς τὸ ἀπαιτούμενον ποσὸν διὰ τὴν πληρωμὴν τοῦ τοκομεριδίου λήξεως Ἀπριλίου 1903 (ε. ν.) τῶν ἐξῆς ἐθνικῶν δανείων:
1) Δανείου 1889 (Παριῶν) 4 ο) πρὸς φρ. χρ. 4
2) Δανείου 1893 (Κερκυραϊσώσεως) 5 ο) πρὸς φρ. χρ. 3,50.
Ἐν Ἀθήναις τῇ 25 Φεβρουαρίου 1903.
(Ἐκ τοῦ γραφείου)

Α ΝΘΟΠΩΛΕΙΟΝ ΤΟ "ΑΣΤΥ,"
ΔΕΛΦΩΝ ΚΑΝΤΟΡΩΝ
νθη—δυντὰ—ὀπόροι
ἀποθιὸς παράδειδος
ΡΙΘ 20 ΟΔΟΣ ΣΤΑΔΙΟΥ

ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ,
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
Ἐκδοδόμενον ἐν Ἀθήναις
Διευθυντὴς: Δ. Ι. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραφεῖον: Ὁδὸς Πινακοτῶν 22 Α.
Εἰκόνες ἐξόχων καλλιτεχνῶν

Ἄμετῶς ὅλα κατὰ συνηρολογήθησαν εἰς τὸ πνευμά μου... Ἑλληνικὸν πολεμικὸν, λευκὸν, τὰ γράμματά σου, ὁ ἦρωσ σου... τὸ ἐνδιαφέρον μου ἐκινήθη καὶ ἠθέλησα νὰ μᾶθω τὸ ὄνομα τοῦ πλοίου.

Δυστυχῶς ἐπειδὴ ἦτο πολὺ μακρὸν δὲν κατόρθωσα νὰ τὸ διακρίνω, ἐπεφυλάχθη δὲ νὰ παρατηρήσω εἰς τὴν ἐπιπερινὴν ἐφημερίδα... βεβαίως ἐκεῖ θὰ ἀνεφίετο.

Τὸ κερτερήθη εἰς τὴν ἀγκυροβολίαν τοῦ πρὸ τοῦ μικροῦ λιμῆνος, καὶ ὅταν τὴν ἐσπέραν ἔφεραν τὸ φύλλον ἠρεσύνθη μετὰ προτοχῆς.

Αἱ... φαντάσου... τὸ πλοῖον αὐτὸ τὸ ἰδικόν σου... τοῦ ἦρώος σου τέλος πάντων... τὸ λευκὸν καταδρομικὸν τὸ ὁποῖον ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ ταξιδίου σου καὶ προστήγγιζε δι' ὀλίγον καιρὸν πρὸς ἀνάπαυσιν εἰς τὸ Τουλόιν.

Ἐκτοτε σοῦ ὁμολογῶ ὅτι δὲν ἠτύχησα... ἡ περιέργειά μου δὲν μὲ ἄφηνε ἤτυχον καὶ ὑπεράσισα πάτη θυσιᾶ νὰ τὸν γνωρίζω.

Ἡὼς νὰ ἐκτανα ὅμως; Κατ' ἀρχῆς ἐσκέφθη νὰ παρακαλέσω τὸν Παύλον νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὸ πλοῖον καὶ μάλιστα εἶχα ἀποφασίσῃ νὰ τὸ προτείνω τὸ ἐσπέρας ὅτι ἡ τύχη ἦλθεν ἀποστολοκήτος εἰς βοήθειάν μου.

Τὴν ἐπικύριον εἰδοδοτὸν γορῶ εἰς τὸ Καζίνον τῆς Σαμπλὲν ὑπὸ τῆς ξένης παροικίας καὶ ἡ ἐφημερίδα ἀνέφερε ὅτι προτεκλήθησαν καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ τοῦ ὁρμουσέντος Ἑλληνικοῦ πολεμικοῦ.

Ἄσπε ὅλα ἤρχοντο κατ' εὐχὴν!

Ἦπιθῃς ὅτι θὰ ἤρξετο καὶ αὐτός... καὶ ἴμην βεβαίως ὅτι θὰ τὸν ἀνεγνώριζα... πλέον ἢ βεβαίως μεθ' ὅσα μοῦ ἔχεις γράψῃ... οὕτως ἢ ἄλλως ὅμως παντοτε αὐτῆ θὰ προσεπάθουν νὰ ἐμάνθων...

Ἦπιθῃς μετ' ἀνοπομονεσίαις νὰ φθάσῃ ἡ ἐπαύριον καὶ ἡ ἐσπέρας τοῦ γορῶ, ἐφάνην δὲ ἐπιτεπύδουσα τὴν ὄραν τῆς ἀναχωρήσεως πρὸς μεγάλην ἐκπλήξιν τοῦ Παύλου ὅστις δὲν ἠδύνατο νὰ ἐνοήσῃ τί εὐχάριστον θὰ εἴστανεν ἐκεῖ!

Ἐξέσῃμεν τέλος καὶ ἐβρίστανμεν εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ καζίνου ὅπου ἐνθουμείσθη εἶνε ἡ μεγάλη ἐπιγραφή.

Ὁ κόσμος εἶχεν ἀρξίθῃ νὰ καταφάνῃ ἀλλὰ πῶς μεγάλην μου ἀπογοήτευσιν, δὲν διέσπρινα οὔτε ἕνα ἀξιωματικὸν τοῦ ναυτικοῦ.

Ἦ ὄρα ἦλθε δέκα... δέκα καὶ ἡμίτεια... τίποτε... δὲν ἐκρίθητε τότε τὴν ἀπορίαν μου καὶ ἠρώησα τὸν μικρὸν ἐκεῖνον Βαρέν, τὸν ἀνεψιὸν τοῦ Παύλου, ὅστις ἦτο μέλος τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ γορῶ.

— Ἐσῶρε κ' ἐγὼ... ἀπήντησαν ἐκεῖνος... δὲν ἦλθε κανεὶς... ἴσως εἶνε κούρατμένοι ἀπὸ τὸ ταξιδί...

Δὲν μοῦ ἐβρίθῃ φυσικὴ ἡ δικαιολογία αὐτῆ, ἀλλ' ὅπως οὐδ' ἀπεγοητεύθη, ἐδέχθη μάλιστα ὀλίγας προσκλήσεις εἰς τὸν γορῶν, καὶ ἐχόρευσα ἕνα βάλς καὶ ἕνα λκνασιέ.

Τὸ καζίνον ἦτο κατάρωτον καὶ καταστρόλισον ἐκ μικρῶν πολυχρόμων σηματιῶν, κόσμος ἦτο πολὺς, ἐνθουμασθαί ὁραϊστάτα καὶ ἡ ὄρχηστρα θαυμασίως.

(Ἀκολουθεῖ)